

naturaligste Opfatning, om end ikke den juridiske nødvendige Opfatning; og foruden i Tractaten selv ligger Nødvendigheden dernæst i de som sagt fra den danske Regjerings Side engang udtalte Ord og den Maade, hvorpaa de ere blevne optagne fra andre Sider. Altsaa om Nødvendigheden er der for mig ingen Tvivl. Jeg havde ønsket, som allerede tidligere bemærket, at denne Nødvendighed kunde være undgaaet, ikke, fordi jeg anseer den cognatiste Deel af den tidligere Arvesølge for at være i sig selv særdeles god, men fordi jeg har Meget imod, at man, uden den største Tvang, rører ved slige gamle Arvelove (Hør!), og fordi jeg troer, at der i dette Tilfælde er en speciel Grund, som jeg nu ikke videre skal omtale, til at gjøre Ophævelsen af den cognatiste Arvesølge betænkelig, en Grund, som saa ofte har været berørt og paa saa forskjellig Maade, nemlig de russiske Prætensioner.

Der er paa den anden Side ofte talt saaledes om den cognatiste Arvesølge, at jeg virkelig har fundet det beklageligt, at saa uklare Forestillinger kunde gjøre sig gjældende, idet man dog maatte gaae ud fra den Forudsætning, at Alle, som toge Deel i denne Sags Behandling, maatte, forinden vi discuterede Sagen, vide, hvad den cognatiste Arvesølge er, og hvortil den fører. Jeg skal ikke nægte, at det selv idag er forekommet mig mærkværdigt, at den ærede Førsteminister har kunnet sige, at den cognatiste Arvesølges Ophævelse var nødvendig, for at udelukke den „Skare“ af Prætendenter, som ellers vilde opstaae i det Dieblit, Mandstammen skulde uddøe. Der er ikke en saadan „Skare“ af Prætendenter, og, hvis den virkelig var tilstede, saa vare de Forberedelser, der af Regjeringen ere trufne til denne Sags Afgjørelse, aldeles usuldstændige. Forhandlingerne forudsætte jo, at der er visse bestemte Cognater, hvis Samtykke har kunnet indhentes til Forhandlingerne, og visse Prætendenter, som det var nødvendigt at tage Hensyn til, nemlig den gottorpiske og augustenburgiske Linie; men Andre var det ikke nødvendigt at tage Hensyn til, og altsaa er der ingen Skare af Prætendenter. Hvis Sværdssiden af Frederik den Tredies Æt skulde uddøe, uden at der var truffen anden Bestem-

melse, saa vide vi jo, hvem der af Regjeringen selv er erkjendt for den nærmeste Cognat, enten efter Hs. Majestæt Frederik den Syvendes eller efter Arveprindsens dødelige Afgang; thi det er den Cognat, hvis Fræstiggelse Regjeringen først har ønsket at faae, nemlig Hds. Høihed Landgreviden af Hessen; der er fremdeles en Prætendent, en Agnat, som træder frem med Rettigheder, som Regjeringen har troet at maatte tage Hensyn til, nemlig Hs. Majestæt Keiseren af Rusland — det er den hele Stare af Prætendenter. Jeg anseer det forøvrigt for overflødigt, at gaae videre ind derpaa, og jeg havde ønsket, at den ærede Premierminister ogsaa havde undladt det. Det Standpunkt, hvorpaa Regjeringen har stillet denne Sag, og Forholdenes Magt har fremkaldt den Nødvendighed, hvorom her nu tvistes; men, naar jeg saaledes indrømmer, at det er en Nødvendighed at have Kongelovens Arvesølge, saa paastaar jeg ved Siden deraf, at det er Regjeringens og Rigsdagens Pligt, at det Nødvendige udføres med den størst mulige Omhu og med de omhyggeligste juridiske Gauteler, og Ingen af os er berettiget til at tage det let i denne Henseende. Det er paa dette Standpunkt, jeg hele Tiden har staet. Jeg siger, at det Kongelige Budskab ikke er redigeret med den Omhu og Forsigtighed, hvormed det burde være redigeret, og derfor reiser jeg min Dadel mod Regjeringen derhen, at den ikke har lagt den samme Bægt paa Redactionen af Budskabet, som den har lagt paa det af Tractaterne ogsaa efter min Mening følgende factiske Indhold. Det er dette, som jeg finder at være urigtigt fra Regjeringens Side, og denne Urigtighed finder jeg at være af saa stor Bigtighed og af en saadan Betydning for Fremtiden, at jeg ikke, navnlig saaledes som Sagen har stillet sig under Discussionen, kan give mit Samtykke til Budskabet saaledes, som det blev forelagt, og saaledes, som det nu foreligger til Antagelse. — Naar jeg siger, at jeg savner Omhu og Forsigtighed i Redactionen, saa finder jeg Mangelen paa Omhu deri, at man, naar man har en Ret, som man finder det nødvendigt at indskrænke, vil ophæve denne Ret og faa be-